

Конкурс за есе на тема: “Доброволчеството - акт на солидарност в борбата с бедствията и пожарите.“

Навреме

Пазете се! Направете път! Те идват. Те бързат, за да помогнат в критичния момент – когато въздухът не стига, когато огънят поглъща, когато приливната вълна залива. Риск. Ежедневно поемат риск, спасявайки животи. Те най-добре знаят цената на човешкото време. Тяхната мисия е да върнат надеждата. И радостта от щастливата развръзка. Обикновено имат своя ангажиран с куп професионални дейности работен ден и любящо семейство. Вечно са в движение. Когато „прелитат“ покрай нас, си казваме наум: „Дано и този път да стигнат навреме!“ И те бързат да стигат. Навреме! Сблъскват се лице в лице с пожара, бедствието или катастрофата. Смели. Отговорни. Силни – физически и психически. Те избират да помагат на хората. Избират да рискуват себе си – за хората. Хора, които спасяват хора. Това са доброволците - съвременните супергерои!

Целуват жените си. Прегръщат децата си. Казват им, че ги обичат. И тръгват. Тръгват, а в сърцата си носят грижата за другия и човешината да подкрепиш бедстващия. Посвещават свободното си време на доброто дело, за да се сбъднат миговете, в които сплотеното човечество надделява над хаоса на бедствията, разрушенията и смъртта. Доброволците са едни от първите в епицентъра на големите катастрофи. Възстановяват инфраструктура, издирват, разчистват, строят наново, приютяват и утешават, даряват необходимото за нов старт, събират дарения за благородни каузи, кръводаряват... Идват с много умения, знаят какво да направят, доставят помощи и винаги имат план. Те са тези, хладнокръвните, но и вътрешно чувствителните, които осъзнават силата на обединения в своята дейност човешки фактор да сътворява чудото. Те ни връщат вярата в човечеството.

Саможертва. Да рискуваш живота си за непознати хора. Да изпълниш човешкия си дълг към Ближния. Вероятно мнозина от доброволците са мечтали още от деца да бъдат пожарникари или спасители. А други вземат това решение спонтанно. Като двамата летовници, които преди няколко години с цената на живота си спасиха от удавяне децата на едно непознато семейство. Като тайландския водолаз, който остана

без кислород в опитите си да стигне до учениците, хванати в капана на местна подземна пещера. Чудя се, колко трябва да си смел, безкористен и самоотвержен, за да вземеш решението да се пожертваш за другите?

Доброволчеството е призвание, което крие ежедневни предизвикателства. Чести наранявания – физически и психически. Съпреживяване на ужаса и болката на хората. Емпатията да се поемат психологическите травми на пострадалите. Поставени под голям стрес, доброволците нямат работно време, когато реагират на пожар или друго бедствие. Те се отзовават на място и помагат. Често - до изтощение. С инстинкта, че съпричастието и координираните действия ще спасят живот и ще облекчат страданията и шока на оцелелите.

Мисията на доброволците съпада с много от функциите на пожарникарската професия. Не се състои само в гасене на пожари. Доброволците обезопасяват сгради, спасяват хора при катастрофи и бедствия, спасяват животни, през тежките зими помагат на авариралите хора в автомобилите им, съдействат на лекарите от спешните центрове да достигнат до своите пациенти и оказват помощ на възрастни хора в нужда. Във всяка ситуация са неочакваните и най-необходими помощници, които вземат бързи и отговорни решения, стремейки се да не застрашават живота на никого, а напротив – да спасяват животи.

Доброволчеството е върховна безкористност, за него няма достойни материални награди. Може би силата на щастливите сълзи, прегръдката, благодарността на роднините и обществото. Доброволците са другите спасители, които по-често не са професионалисти. Но са възпитани да помагат и да не изоставят бедстващите в отчаянието на собственото им изпитание. Готвят се цял живот – психически и физически, за да може когато някой има нужда от тях, те да се отзоват и да помогнат. Този доброволен акт на състрадание и съпричастие, както аз обичам да го наричам – добротворчество, превръща тези ценни помощници в сърцето и душата на всяка спасителна дейност. Скорошния случай с изчезналия Сашко от Перник се превърна в една от най-масовите акции на издирване на изчезнало дете. Акция, която сплоти обществото и доказа, че добри хора са до нас, са част от нас. Хора, които умеят да състрадават на ближния си. Хора, които са готови да обикалят и да търсят детето цели осем дни в минусови температури. Хора, които не се отказаха, дори когато надежда изглежда нямаше... Зад чудото, което се случи, стои непоколебимостта и

самоотвержеността на доброволците, които търсиха и които намериха Сашко. Видях ги в интервю за сутрешните новини. Каква награда може да замени радостта от думите на бащата, който възкликна: „Вие ми върнахте живота!“. А мъжете, открили детето, изглеждаха пред камерите толкова смутени от собствения си акт на героизъм и толкова естествени в скромността си да говорят за детайлите около спасяването. Оказва се, че зад координирането на всяко благодеяние, ценно колкото човешкия живот, винаги стои една продължителна подготовка и тренираност, знания и техники на спасяване, оказване на първа помощ, поведение на терен. Спасителите са хора, които в един екстреман миг демонстрират умения, формирани цял живот по пътя към героичното дело. Те са мерило за хуманността на съвременното общество.

Да си пожарникар, планински и морски спасител, парамедик или доброволец, трябва да притежаваш безкористния импулс да помагаш чрез действено добро. Това ме води до мисълта, че доброволци стават избрани хора. Хора, които обичат работата си. Хора, които поставят другите пред себе си. Хора, за които няма почивен ден. Хора, чието удовлетворение не са парите или месечните заплати, а хората...щастieto на хората. Те са солта на земята. Хора, които помагат. Тръгват и в главата им е само една мисъл: „Дано стигнем навреме!“

Теодора Александрова Василева, 11. клас, 17 г.